

maalet sig og ikke om, hvorvidt man tidligere i et af Thingene har fundet, at der var Anledning til at instituere Tiltale med Hensyn til visse Punkter, men om man med Hensyn til Statsregnskabet, som det nu foreligger, har i det Dieblif, Beslutningen skal tages, Noget at gjøre Ansvar gjældende om, eller man skal frastrive sig at gjøre Ansvar gjældende. Jeg tror at have fremskillet dette saa klart som muligt, og det forekommer mig, at Enhver vel maa kunne indse, at det er fuldkommen korrekt, naar man ikke har Noget at gjøre Ansvar gjældende om, da at sige: „jeg har ikke Noget at gjøre Ansvar gjældende om“, „jeg frastriver mig Ret til at gjøre Ansvar gjældende!“ — Det forekommer mig nu, at det ærede Medlem dog erkjendte, at det ikke var saa aldeles rigtig, hvad han før bemærkede om, at det var Tiltalen alene, det kom an paa. Han indrømmede i Grunden paa alle Punkter, hvor jeg havde paavist Utilfrækkeligheden af dette Udtryk, at det ogsaa forholder sig saaledes. Han indrømmede, at, hvis Sagen var bleven afvist ved Rigsretten, vilde Tiltalen ikke have været afgjørende, idet han bemærkede, at saa vilde Tiltalen ikke være nogen Tiltale, saa vilde den være falden bort; men det er ikke korrekt, thi Sagen kan afvises af Grunde, som slet ikke vedkomme Tiltalen. Men det er ganske vist, at i saa Tilfælde vilde Spørgsmaalet fremdeles have ligget for. Han indrømmede endvidere, at naar der var faldet en Domfældelsesdom, vilde Sagen igjen kunne komme til at forelægge Thinget, dog ikke Spørgsmaalet om at gjøre Ansvar gjældende mod Ministeren, men Spørgsmaalet om at eftergive ham Noget. Denne Distinktion er temmelig fin; men jeg tror, at man meget vel under Statsregnskabet kan gjøre denne Frasfaldelse af sit Krav gjældende mod en Minister, som Rigsretten havde dømt. Endelig indrømmede det ærede Medlem for det Tredie ogsaa, at hvis der ved disse Forhold, vedrørende Frederikskirkens Salg og Overtskridelserne ved Theatret, skulde være andre Sider, andre Punkter, med Hensyn til hvilke der maatte vise sig Grund til Tiltale, var det heller ikke udtømt ved Rigsrets-sagen, saa at der altsaa ogsaa fra den Side med Hensyn til Forholdene, vedrørende Frederikskirkens Salg og Overtskridelserne ved Theatret, trængtes til en yderligere Decharge end den, der laa i Rigsretsdommen og navnlig en anden Afgjørelse end den, der ligger i Tiltalen. Sluttelig erkjendte det ærede Medlem ogsaa, at for saavidt Folkethingets Beslutning gik ud paa at frasfalde Tiltale, kunde det umulig være nogen endelig Beslutning, men at dertil tværtimod vilde kræves en Deltagelse fra det andet Thing, idet kun Rigsdagen kan frasfalde Tiltale. Det er altsaa klart, at den Omstændighed, at disse Forhold af det ene Thing have været gjorte til Genstand for Tiltale, ikke i og for sig bevirker, at de nu for bestandigt ere udelukkede fra yderligere Tiltale;

det er Noget, som kun Rigsdagen i sin Helhed kan gjøre. Jeg tror derfor fremdeles ikke, at det ærede Medlem har afkræftet de Bemærkninger, som jeg først fremsatte. Iøvrigt er Spørgsmaalet, som de Herre vilde se, af en meget fin Beskaffenhed, og det er jo kun, naar man har saa gode Stunder, som vi have i Aar i denne Tid, at man kan føle sig opfordret til at ofre — som vi allerede have gjort — en halv Time paa at tale om saadanne Ting.

Ordføreren (Bajer): Det ærede Mindretal har nu nærmere begrundet sine Underændringsforslag, og med Hensyn til de to første, som nærmest have en juridisk Beskaffenhed, da er den modsatte Mening den, som Udvalgets Flertal nærmest deler, fremsat af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 4de Valgkreds (Hørup). Jeg skal ikke yderligere omtale disse, men derimod alene gjøre en Bemærkning lige over for det 3die Underændringsforslag, som er af mere finantiel Natur, og som ikke har været berørt, siden det ærede Mindretal først havde Ordet. — Det ærede Mindretal mente, at den fornødne Bevilling med Hensyn til den omtalte Transaktion fandtes i Loven af 20de December 1873. Spørges der nu nærmere om, hvad egentlig Meningen var med det Indstillingspunkt, der er gjort af Udvalget, da tror jeg at turde sige, at det er Udvalgets, i alt Fald dets Flertals Mening, at, naar det ønsker dette vedtaget, det da derved vil antyde den Bet, der bør sølges for Fremtiden, nemlig, at man for Fremtiden strengere end hidtil vil holde sig ogsaa i formel Henseende den Grundregel efterrettelig, at der til enhver Udgift maa findes finantiel Hjemmel i Finantsloven eller en Tilleggsbevillingslov, og at altsaa en almindelig Lov ikke kan siges at indeholde en saadan Hjemmel. Jeg skal i den Henseende gjøre opmærksom paa, hvad der foresaldt her i Rigsdagen, siden dette Statsregnskab blev afsluttet, det er kun for at vise, at Rigsdagen ogsaa senere har forholdt sig paa samme Maade. Det vil erindres, at i den overordentlige Samling i Sommeren 1876 blev der forelagt et Lovforslag om Bevilling til nyt Følshytts. Dette Lovforslag fremtraadte, hverken ifølge sin Titel eller sit Indhold, som en Tilleggsbevillingslov, men her i Folkethinget blev det ændret, saa at det ligefrem fik en saadan Titel og Karakter. Jeg ønsker kun at fremdrage dette for at vise, at Hensigten med den Indstilling, at „det passerer“, at det Omtalte er slet i Genhold til en almindelig Lov, er den, at udtrykke Ønsket om, at man for Fremtiden vil holde sig mere strengt formelt Grundlovens § 49 efterrettelig, end hidtil er slet.

Da ikke Flere begjærede Ordet, var For-